

Kontraesanak

Oihane
Larretxea

Bizitzak berak baditu kontraesanak, berezkoak direnak eta, gehiago ala gutxiago kostatzen direnak. Aitzitik, benetan aldrebesak direnak guk geuk sortzen ditugun kontraesanak dira.

Orain egun batzuk lagun bati hots egin nion, lanpostu berria lortzeko –lanpostu ona, oso tentagarria eta egun dituenak baino baldintza hobeak– curriculuma aurkeztu behar zuen egunaz galdetzeko. Hiru ama hizkuntza, lizentziaduna, master bat, ikastaroak, arlo zehatz horretan lan esperientzia hainbat urtez eta batez ere egiten duenagatik grina. «Sentitzen dugu, baina curriculum onegia duzu. Formatuegia zaude». Sinesgaitza, baina huraxe izan zen bulego hartan jaso zuen erantzuna.

Lagunari zer esan ez nekiela gelditu nintzen. Aspaldian entzun nuen kontraesanaren kontraesanaren aurrean nongoen. Alde batetik, ikasteko, ezin dugula lorik hartu, gurean onenak izaten saiatu behar dugula atzetik daudenak harrapatu egingo gaituztelako bestela... Hala eskatzen digute, eta hala egiten dugu.

Baldintza aproposak betetzen ditugunean, ordea, aukeren faltan, atzerrira joan beharrean daude talentu ugari. Orduan, eta ez lehenago, negar egiten dute enpresarietako eta arduradun politikoei, baita gurasoei ere –hauek bai malko zintzoak–.

Garai batean profil profesionala puztu egiten zen: han eta hemen aritu zinela, hura eta bestea egin zenuela... Hori bai, nork esan behar zuen lanpostu bat eskuratzeko bikaina den curriculum batetik gauzak ezabatu beharko genituela, inbertitutako denbora eta trukean lortutako jakinduria guztia lausotu beharko genituela «onegiak» ez izateko! Atera dirua koltxoi azpitik, curriculumek tokia behar dute-eta. •

posizio ahul eta indartsuak non dauden marraztea eta ulergarria da erregimenaren aldekoen antsietatea. Gobernu berri baten aukerak kezkatzen baditu, askoz gehiago arduratzen ditu estatusaren inguruko lehia demokrazia terminoetan jartzeak, aspaldiko komodinak («que vienen los vascos», ETA-ren mehatxua...) gero eta indargabetuago agertzen baitira.

Arduraz jokatzeko tenorea

Edonola ere, ez dut uste iritsia denik Koioteak lurtean utziko duen zuloaren zain gelditzeko unea: ez da erregimenaren azken jauzia eserita itxoiteko garaia. Aipatu lurrikarek krisiaren neurriaren berri ematen digute, baita erregimena erorarazi eta ordezkatzeko erronkaren tamaina oroitarazi ere. Erregimenak ez dira erortzen norbaitek behera bota eta beste bat eraikitzen ez duen arte. Eta, gurean, erregimenaren indarrak higatzea eta kontraesanak biderkatzea zaila izan bada, askoz ere nekezagoa izanen da alternatiba gauzatzea.

Egingarria da, ordea, eta egin beharra dago. Hurrengo hauteskundeetan lehia erraldoia antzetzuko da, baina borroka

askoz zabalagoa da. Horregatik akats handia da, ene ustez, auzia orain ala inoiz ez terminoetan aurkeztea. Izan ere, etxera joan gara, zapuztuta, hilabete batzuetan lortzen ez badugu? Ez, jakina: ziklo luzeko ikuspegia lagun, urrats eta lehia guztiak dira garrantzitsuak.

Erregimena ez da berez eroriko, eta indarrean jarraitzeko era guzietako estrategiak erabiliko ditu. Finean, erregimena indar harremanen kristalizazioa da (Laclau gogoan, hontan ere...) eta eliteek ez dute kiroltasunez hartuko beren porrota. “Navarrometro”-ak ez du argitzen (ezin du) zenbat herritarrek egingen duten bat erregimenarekin arrisku larrian ikusten badute. Datu ezezagun hori, aldiz, erabakigarria izan daiteke hauteskunde egunean. Kasu, beraz!

Urteetan luzatutako salbuespen egoera bereziki onuragarria izan da erregimenarentzat: ilegalizazioak, joko arau zikinak... Azken urteotan, espainiar Estatuak altxatu behar izan ditu salbuespen neurri batzuk eta horrek min egin dio erregimenari, min handia, baina lehia, berriz ere esanen dut, ez da bukatu. Aukera handia ireki du urteotako borroka. Uzta egin eta alternatiba eraikitzea da oraingo aupada.

Nafarroan ustelkeria eta delinkuentzia politikoren kontra Kontuz elkarteak deituta egindako manifestazio jendetsua.
Jagoba MANTEROLA | A.PRESS